

Diplomová práce, TF JU

Autor: Martin Candra

Obhajoba: červen 2012

Název: Městský kamerový dohlížecí systém: ochrana bezpečnosti osob, nebo ztráta soukromí?

Posudek oponenta:

Vybrané téma práce se týká nástroje k prevenci sociálně patologických jevů, který chce autor pojednat z hlediska hodnotového střetu. Takto pojaté téma velmi dobře zapadá do profilu studovaného oboru Etika v sociální práci; souvisí i s autorovým zaměstnáním a je pro mě pak příkladem funkce VŠ pro studenty kombinovaného studia.

Pokud se týká názvu práce, sám o sobě je z hlediska obsahu práce vypovídající, ovšem z hlediska textového kontextu celé práce odráží jednu nedůslednost – autor užívá zkratku MKDS velmi často (i když ne vždy) ve smyslu plurálu – městské kamerové dohlížecí systémy. Tato chyba je ovšem velmi jednoduše odstranitelná.

Autor dělí svou práci do šesti kapitol doplněných úvodem a závěrem. V úvodu se věnuje stručnému uvedení do problematiky, v první kapitole pak formuluje cíle práce a její metodologické pojetí. Nečiní tak v úvodu, jak bývá obvykle zvykem. Pokud se týká formulace cílů, uvádí jich 5, má to svou logiku, nicméně se domnívám, že pro diplomovou práci je to příliš. Snad by bylo lépe formulovat jeden hlavní cíl – pojednání MKDS z hlediska střetu dvou hodnot. K dosažení tohoto cíle pak postupovat po určitých krocích, z nichž jedním může být například popis právního stavu věci (je-li to z hlediska zaměření práce skutečně potřeba). Struktura a související metodologie práce je logická a srozumitelná.

Autor dle svého vyjádření v závěru považuje za „nejhodnotnější“ část porovnávací závažnost dvou základních lidských práv, pak jeho hodnocení chápu tak, že jde o část pro autora nedůležitější, respektive vzhledem k názvu práce za část která uvádí hlavní cíl autorova snažení.

Několik námětů k textu: autor na s. 63 píše o tom, že s vývojem společnosti se stáváme herci vlastních příběhů, a snad v té souvislosti má zato, že tím nějak ztrácíme svou identitu. K tomu lze snad dodat, že jiní autoři zdůrazňují to, že jsme i autory těchto příběhů. Moreno (1. pol. 20. stol., inspirován filosofií Bubera) své antropologické pojetí zformuloval do věty, že „člověk je ten, kdo hraje role“. Snad bychom mohli uvažovat i směrem některých psychologů, že totiž člověk nikdy není zcela sám, a prožívá či „hraje“ své vztahy ve své mysli. Snad bychom mohli uvažovat i teologickým směrem, že před Bohem není nic skryto a vše bude

jednou zjeveno. Tyto úvahy nic nemění na kvalitě předložené práce a nad respektem k soukromí člověka. Nabízím je spíše jako výsledek inspirace ke kterým mě čtení práce vedlo. Další otázky, ke kterým mě text vedl se týkají etických otázek zveřejňování soukromí – je známo že etické normy se v tomto směru za poslední půlstoletí posunuly (zveřejnění novinářských záběrů prez. Havla na nemocniční posteli pořízených přes okno; zveřejňování sféry do té doby považované za soukromou i se souhlasem protagonistů – záběry těžce nemocného papeže, reality show...).

Pokud autor uvádí, že MKDS získává důkazy, které mohou napomoci k nalezení a usvědčení pachatelů, zajímalo by mě jakou důkazovou váhu záznam z MKDS má. Také by mě zajímalo jak hodnotí z hlediska právního zveřejnění v médiích chování městského úředníka (v Českých Budějovicích) získaného tuším z MKDS.

Celkově se domnívám, že práce má hodně široký záběr, jde o technické řešení, uvádí podrobně jeho kontext právní, kontext etický se střetem dvou hodnot, kontext komunálně politický (který je ovšem velmi zajímavý – malá participace dotčených občanů na rozhodování; nechtěná participace občanů samosprávami). Domnívám se, že autor ve svém širokém rozmachu občas dochází až k odchýlení od tématu – tak například v jednom místě už neřeší kamerové systémy, ale řeší možný vývoj a důsledky participace občanů na komunální politice. Doporučoval bych autorovi, aby této poznámce při případné další práci (jím v závěru avizované) věnoval pozornost. Prameny a celková dikce práce je více právní (normativní), empirická (velmi zajímavé a argumentačně dobré využívání výzkumů), než eticko filozofická jak by téma střetu dvou hodnot nabízelo. Nicméně tato poznámka je pouze komentářem v posudku, v žádném případě výtkou, předpokládám, že souvisí s osobním zaměřením autora. Na práci si rovněž cením toho, že na rozdíl od mnoha jiných, autor když chtěl zařadit empirickou část, uměl najít a analyzovat zpracované výzkumy, aniž by se pokoušel o nějaké vlastní, které by nemohly mít potřebnou vypovídací hodnotu.

Práce je psána čtivým jazykem, z formálního hlediska splňuje požadavky kvalifikačních prací, v práci se objevují překlepy, avšak nikoliv v závažné míře.

Práci považuji za velmi zdařilou a rozhodně doporučuji k obhajobě.

duben 2012
Alois Křišťan